

Naene teisest toast rutto maggamast ja laête jurest üles, tervetab neid lahkesti, küssib: „Kuid a teie nenda hilja tullete veel meid watama?“

Mees vasto: „Anna meise süa, rutto ja kermeste, misdo pannen ma sünule kohhe vasto filmi!“

Naene näeratas lahkesti vasto: „Oih, mehhheke, miks sa misdo ähvardad? Sinna ei olle minu jäiemale töönd, ei so ka ededespiddi. Kerg saab varsi walmis, odage agga nattekesse, ja pölletage nikaua pipa;“ — töi tubbakat kambris tälja.

Naene läks föli tulb üles tegema, ketti munne, töi kinkit välja, kallio taladroku peäl, juusto ja wöid; kattis valge sinna laua peäle, seadis kett komapiddi senna

peäle, passus: „Söge nüüd rahholikult, minna lähen laste sure kambrisse.“

Üks mees ütles selle wagga naese mehhhe vasto: „Kas tead, et se on meise suur pat, kui meie hälkame pärrast omma hulje körtsiluggu veel öse finno næsele omma fömisega tülli tegema; lähheme ärra, igaga üks omma koi. Agga kui finna veel ühhe õ peaksid körtsis lakkuma, ja sinnul on ommeti üks ni hea wagga naene koddet sind murrega otamas, — siis ei olle sa kül ennam wäärt, et päike paistab veel finno peäle, waid Ma peaks omma su lahti tegema, ja sind ellavast ärranelama!“ —

Töbis läuaist üles, jättis Jummalaga; teised nelli meeest temma järrele: roog jäi putumatta lõua peäle.